

Prædiken søndag d. 13. august 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 14,22-33

Kom ud!

I sommer var vi i bjergområderne nede i Harzen. En dag skulle vi op på et bjerg, og turen derop gik med en kabinebane. Sådan én hvor man sidder i en kabine, som hænger i et kabel. Gulvet i kabinen var lavet af glas. Der var en smuk udsigt, men der er også et element af tillid, involveret i at taget sådan en tur.

Tillid tillid til at kablet kan bære. Tillid til at gulvet, selvom det er af glas kan bære. Hver gang vi kom til sådan en mast, hvor bærehjulene sidder rokkede det hele, og det hjalp ikke, hvis man er lidt bange.

Til sidst turde vi alle - i hvert fald børnene - at stå på glasgulvet. Til vores store lettelse holdt det.

Faktisk så er hverdage fulde af ting vi gør, som kræver at vi har tillid til ting og til hinanden. Når vi bevæger os i trafikken, er vi nødt at have tillid til at alle de andre opfører sig efter reglerne, ellers kan det utroligt nemt gå galt. Det gør vi noget i tillid.

Når jeg sætter mig ind i et fly, har jeg tillid til at piloterne ved, hvad de laver. Når jeg lader en læge operere i et mint knæ, har jeg tillid til ham. Når jeg overlader mine børn til skolen, har jeg tillid til lærerne og pædagogerne.

Sådan kan vi blive ved med eksemplerne. Hver eneste dag, handler vi rigtigt ofte på en måde, som fordrer, at vi

2 af 4

har tillid til andre. Vi er afhængige af konstruktioner, teknik og andre menneskers adfærd omkring os.

For at kunne leve, er vi nødt til at have tillid....

Tillid og tro hænger sammen.

Hvis jeg vælger at tro på, at Guds kærlighed gælder mig. At da Jesus døde på korset, og opstod fra de døde igen, at det er sket for mig, og det er det endelige sejrstejn på, at Guds kærlighed er stærkere end alt andet, selv døden. Så er jeg jo nødt til at have tillid til at det faktisk er sandt.

Så tror jeg jo på, at uanset hvad der sker i mit liv, så får Gud det sidste ord.

Det er det jeg tror. Tilliden kommer ind i billedet, når jeg også tør leve efter det.

Tilliden kommer ind i billedet, når jeg tør lade være med at frygte for dagen i morgen.

Det er tillid, når jeg slippe frygten og uroen for døden.

Jeg har tillid, når jeg tør elske min næste uden frygt for afvisningen, eller bekymringen for, hvad det mon kommer til at koste mig.

Det er et spørgsmål om tillid, når jeg tør stole på, at uanset om jeg selv har dummet mig, når jeg kommer galt af sted, så griber Gud mig.

3 af 4

Jesus disciple er taget ud på søen for sejle på den anden bred og gøre klar til at Jesus kommer.

Vejret er blevet dårligt og vinden er i mod. Mørket er faldet på og bølgerne bliver højere og højere. Det nærmer sig, der hvor disciplene bliver bekymrede.

Midt om natten ser de en skikkelse på vandet. Det er Jesus, som kommer gående på søen. Hvis ikke de var bange, så blev de det dér.

Jesus går på vandet. Det kan da ikke lade sig gøre. Nej, med naturvidenskabelige briller på, giver det ikke mening. Det kan ikke forklares. Men der er så mange ting, Jesus gør, der heller ikke kan lade sig gøre. Lamme der går, blinde der ser, stumme der taler, døve der hører, døde der vågner. Det er et spørgsmål om tro, og det giver ikke altid mening.

Disciplene er rædselsslagne. Jesus siger, som han ofte gør, når mennesker er bange: "Frygt ikke!"

Peter, som jo er handlingens mand, udbryder: "Hvis det virkelig er dig Jesus, så byd mig, at komme ud på vandet til dig!"

Der er to ting i dette. På den ene side, har Peter brug for bekræftelsen, på den anden side, så har Peter så stor tillid til sin tro på Jesus, at han i en situation, hvor han allerede er bange, kan gå på vandet, hvis Jesus siger, han kan.

En vigtig pointe, som vi tit overser, når vi kigger på denne historie er, at Peter faktisk går på vandet.

Peter går på vandet hen til Jesus.

Peter har tillid til Jesus. Han ser på Jesus og bevæger sig hen mod ham. En væsentlig del af det at tro, er at se på Jesus. En væsentlig del af tro, er at bevæge sig mod Jesus.

Peter går på vandet mod Jesus.

Men da han kigger væk fra Jesus og ser hvor oprørt vandet egentlig er, så ryger hans tillid til at dette kan lade sig gøre, og han synker.

Som skræmt barn råber han: "Herre, frels mig!"

Selvfølgelig rækker Jesus hånden ud og redder Peter, selvom Peters tillid og tro et øjeblik svigtede ham.

Tro og tillid er det, der i første omgang gør, at vi tør leve livet, hoppe ud af båden og tage skridt ud i det usikre. Det skal vi endelig gøre.

Men det er også befriende at se, at det i sidste ende ikke handler om vores tro. Når vi synker, handler det om, at Jesus rækker ud efter os og hiver os op.

Det ønsker jeg at have tillid til, ligesom jeg er nødt til at have tillid til at wiren holder, når jeg sætter mig i en kabinelift sammen med min familie.

Amen.

Salme: Vil du følge efter mig